

Sebahodnocení – LitAero 5

Lucie - 5 textů, které mě zaujaly v LitAero 5

Daniel Simon: Pracovní snídaneň – dovedné pokračování zadaného dialogu, vtipná pointa

Kateřina Hellebrandová: Vysokohorská hysterie – groteskní situace, graduující rozhovor, podněcuje fantazii, nečekaná pointa

Senta Andoková: Večerné radovánky v kuchyni – vydařená první věta, která vzbudí zájem číst dál, dobrá gradace vyprávění, nejvíce by to asi vyniklo v ústním podání nějakého skvělého herce, včetně překvapivé pointy

Radka Tinsová: Povaha pozemního hokeje – i krátký dialog zde stačil na vystižení charakteru postavy Alenky, holky s klučičí náturou, která si nemůže pomoci, slečinka z ní zkrátka nebude

Kateřina Hellebrandová: Jak přežít žraločí kousnutí – historka zanechávající otazník, zda se to skutečně stalo či nestalo, okořeněná nářečím v promluvách doktoranda Bena, díky jeho uklidňujícímu vystupování působí příběh laskavě, jako by nic moc nedělo, o to drsněji vyzní pointa, která ukazuje vážnost zranění

Dan – V Litaeru 5 se mi moc líbily všechny práce mých kolegů, pokud musím vybrat ty nejzábavnější, asi to bude:

Rodinný podnik Lucky – skvělá pointa a nebyla daleko od originálního, mnou částečně zaznamenaného příběhu.

Vysokohorská hysterie Kačenky – říkal jsem si, co je to za šílenost a po přečtení poslední věty jsem pochopil, že je to všech šíleností bible! 😊

Radka – Hodnocení pětky

Lucie – Kamarádky na život i na smrt – můžu dostat pokračování, prosím?

Senta – Večerné radovánky v kuchyni – moc povedené!

Katka – Jak přežít žraločí kousnutí – Ace, you're tinny, mate!

Lukáš – Hračka v Úplňku – taky znám Elišku s podobnými nároky, ale už to není žádná holčička.

Dan – Pracovní snídaneň – Marek asi ví, jak funguje krizový management. Skvělé řešení situace!

Tereza – k LitAeru 5

Senta – Nerušte moje kruhy: představuju si animované Trnkou, krásně se potkává děsivost s dětskou představitostí

Lucka – Pinďova fantastická pomsta: oceňuju slangové výrazivo

Danova Upřímná chvíle: super nápad i pointa, bez posledního odstavce by to bylo ještě působivější

Radka – Povaha pozemního hokeje: skvěle se Radce podařilo dát tomu ne zrovna přirozenému dialogu smysl

LitAero 6/2017 - Sestavili: Mathej Thomka a Mirka Kul'ková pro literární workshop – Zážitkové psaní - Od povídky k scénáři.

Autoři: Tereza Domínová, Radka Tinsová, Lucie Peláková, Daniel Simon, Lukáš Mergl, Neprošlo jazykovou a pravopisnou kontrolou.

POVÍDKA NA PŘÁNÍ

Postavy: Člověk, který drží plivátka na boxu, ňuhňavé telepatické koťátko

Prostředí: Kabinka výtahu do zlatého dolu

Artefakty v povídce: - kniha přání a stížností z roku 1985 z obchodu na rohu; lahvička parfému s detektorem lži, logaritmické pravítko

Co musí zaznít: 1. A s posledních sil usnul... 2. Pointou není život, ale smrt

Žánr: detektivka

Rozsah: 3600 znaků

Tereza Domínová

Smrt ve zlatém dole

Bylo mi zatraceně špatně při pomýšlení, že do té rozhrkané bedny dva na dva metry budu muset vlézt.

A nejenom vlézt, ale taky si v ní hezkou chvíli pobudu. Abych tu jízdu smrti co možná nejvíc oddálil, s naprostou zbytečnou důkladností jsem už asi půl hodiny prohledával okolí, než jsem si konečně musel přiznat, že po včerejším dešti tu prostě žádné stopy nezůstaly. Stoupl jsem si neochotně na rampu důlního výtahu a zamával do dálky na mého průvodce. Je čas vydat se dolů.

Merkur zrovna něco řešil s předákem, menším plešounem s pupkem, ale jakmile mě zbystřil, nadšeně zamával zpátky a rozběhl se přes rozblácenou pláň.

„Už být tu, pane,“ zazubil se na mě, když čvachtavě doskákal až ke mně. Posledním skokem přímo doprostřed louže mě ohodil obřím blátivým šplíchancem, ale ani jeden z nás se nad tím nepozastavil. Na parádu tady v dolech člověka moc neužije.

„Skvělý, Merkure, tak mě vezmi dolů, ať si prohlídnu místo činu pěkně z blízka,“ zavelel jsem. „Jistá věc, pane!“ usmál se znova Merkur, jako by neexistovala větší čest, než mě nacpat do té dřevěné krychle a vydat se směrem do středu Země. Nastoupil jsem za ním, dveře se zavakly a s prudkým trhnutím jsme se rozjeli.

Můj žaludek radikálně zaprotestoval, já rychle zavřel oči a podle pokynů svého cvokaře, abych při záchvatech paniky myslel na něco příjemného, vybavoval jsem si jeden okamžik v ringu za druhým. Pak to s výtahem znovu šklublo a byli jsme na místě.

Samotnou kabinku jsem prohledal už nahoře na světle. Nebylo v ní nic než spousta možností, jak si zadřít třísku, dřevěná lavička a malá černá klíčka. Teď mě čekalo podzemí a hlavně místo, kde došlo k vraždě, která mě sem přivedla.

„Támhle, pane, tam ho nalézt, pane. Vzít ho rychle nahoru, aby mu pomoci, pane. Ale jinak všechno nechat tak, jak to být, pane,“ dušoval se Merkur.

Podíval jsem se směrem, kterým ukazoval. V rohu špatně osvětlené místnosti se

leskla krvavá loužička. Tak tady toho chlupáče podřízli. Kleknul jsem si k tomu místu zkázy a před očima mi vyvstal obraz z márnice. Místní telekočka se jmenovala Ralf a bylo to ještě kotě, bíločerné, střapaté. Teprve nedávno nahradilo dlouholetou telekočku Safíru, která zemřela stářím po deseti letech věrných služeb a stovkách zachráněných horníků.

Telekočky tu začali používat už v padesátých letech, tedy o dvacet let dřív, než to bylo dané zákonem, protože to tu založil samotný Edgar Rook z První těžařské, protřelý chlapek, který s tímhle bezpečnostním opatřením začal. Teď už byl pár let po smrti, takže se nedožil uzákonění jeho vynálezu, ani následné vlny protestů ochránců televízířat.

Jedna věc byla bezpečnost horníků, kteří potřebovali vědět, kdy a kde dojde k otřesům, které hlubinné zlaté doly tak často sužovaly. Úplně jiná věc pak zneužívání nebohých nevinných telekoček, zavírání jich do klecí a spouštění do temných štol, aby se jim tu vyjevila blížká budoucnost s přesností 99,9 procent.

Znovu jsem si vybavil ring. Pracoval jsem tehdy právě tam, když jsem začal chodit s Valerií, krásnou, aktivistickou Valerií, která se rvala za práva zvířat se zuřivostí větších, než jsem vídal u zjizvených boxerů. O celé situaci kolem telekoček jsem tak věděl z první ruky. Bylo to sice už patnáct let, ale kontroverzní zákon stále vyvolával spoustu emocí a tvrdé jádro aktivistů se každou chvílí dostalo do zpráv buď kvůli krádeži telekočky z dolu, nebo útoku na množírny.

Nebylo tu už co dál vykoumat, takže jsem se nechal odvézt nahoru.

„Jak dlouho už tu pracuješ, Merkure?“ zajímalo mě. Zjistil jsem, že je tu něco přes pět let, tedy od chvíle, kdy První těžařská poprvé ve velkém nakoupila otroky. Na rozdíl od telekoček se v tomhle případě dost dlouho držela zpátky, dokud nezačalo být jasné, že doly bez otroků vydělávají dvakrát méně než ty, které je už zavedly. V současnosti tak otroci činili padesát procent zaměstnanců.

Když jsem se nahoře vypotácel z kabiny, moje další kroky vedly za holohlavým předákem jménem Tommy Donahan. Převyprávěl mi více méně to, co už jsem jednou slyšel od Merkura: Ralf jezdil vždy malým důlním výtahem, který ostatní horníci nepoužívali, spolu s jedním otrokem. Dole ho vypustili a po dvou hodinách jej tam opět vyzvedli a vyjeli s ním nahoru, aby z něj vytáhli informace v senzomatu. To se opakovalo denně ještě dvakrát, načež Ralfa nechali odpočinout na další den. Včera ale hned po první šichtě našel Merkur ležet telekotě u výtahu s prořízlým hrdlem. Sebral ho a utíkal s ním na ošetřovnu, kde už ale pouze konstatovali smrt.

Horníci byli zděšení, představenstvo šokované a truchlící obyvatelé místního městečka nanosili před bránu dolu stovky zapálených svící.

Hned po incidentu odmítli horníci nastoupit do práce, ale vedení dalo jasně najevo, že se pojede dál. „Nenecháme se zastrašit konkurencí,“ bylo jejich heslo.

Konkurence nekonkurence, vzhledem k bezpečnostním opatřením bylo jasné, že to musel udělat někdo zevnitř. Měl jsem od začátku určité podezření, ale chyběla mi zásadní informace. Vydal jsem se tedy do místní hospody a poklábosil s místními. Kromě školy, holičství a menší samoobsluhy na rohu tu nebylo v podstatě nic. Otroci žili přímo v areálu dolů a těch dvě stě zbylých rodin si s tímhle vystačilo. Zrovna jsem mířil k obchodu, když

OBRAZ 3

INT./VEČER/KŘEČČÍ KLEC V LIDSKÉ DOMÁCNOSTI

Arnold se přesunul k misce se žrádlem, posadil se, chytil oběma prackami mrkev a s chutí chroupá.

ARNOLD

Hm, dneska se vytáhnul, náš Karlík. Famózní mrkvička!**OBRAZ 4**

INT./VEČER/KŘEČČÍ KLEC V LIDSKÉ DOMÁCNOSTI

Šokovaný Fousek stojí nad mrtvolou bratra, ležící vpravo u stěny klece, kousek od misky s vodou, a tečou mu veliké slzy, popotahuje, prská a vzlyká. Voda v misce se zbarvila do růžova, protože si v ní Arnold umyl zakrvácenou tlamičku a pracky.

FOUSEK /stále vzlyká a mumlá si pro sebe/

Já tomu nevěřím, nevěřím! Co tak hroznýho udělal? Proč musel umřít?**OBRAZ 5**

INT./VEČER/ DOMÁCNOST – KUCHYŇ

Na skřínce pod oknem je klec s křečky, ke které přichází chlapec Kája v pyžamku dát křečkům dobrou noc.

KÁJA

Dobrou, kluci, dejte si do nosu, dneska máte mrkvič... Uááá! Mamíííí!**OBRAZ 6**

INT./VEČER/ DOMÁCNOST – KUCHYŇ

Do kuchyně na Kájův křik přibíhá z vedlejší místnosti maminka.

MAMINKA /vyděšeně/

Co je, proboha, co řveš?!

KÁJA /pláče a ukazuje na klec s křečky/

Jeden je mrtvej... Robinek...

MAMINKA /dívá se do klece/

Fuj, no to snad není možný. Jdi do pokojíčku, běž, okamžitě, já to uklidím!

KÁJA

Ne, já ho chci pohřbít, nesmíš ho hodit do koše!

MAMINKA

Dobře, dám ho do krabičky a zítra ho pohřbíme. Ale co s tím zabijákem? Co když zabije toho druhýho?

KÁJA

Já nevím... Mami, ale... Kdo z nich Robina zabil, ty to víš?

MAMINKA

No to je jasný, ten, co nad ním stojí, podívej, jak ještě prská vzteky. Druhej je v klidu a žere, ten si jich nevšímá. Zejtra ho odneseme ke strejdovi, dá ho hadům. Nic jinýho si nezaslouží.

KÁJA

Ale Arnoldovi bude smutno...

MAMINKA

Neboj, koupíme mu další dva bráchy.**KONEC**

Lucie Peláková

Tři bratři

(scénář na motivy stejnojmenné mikropovídky Terezy Domínové)

Postavy:

Křeček Fousek – Po vydatném odpoledním spánku se večer probudí, vyleze z křeččího domečku v kleci, kterou obývá se svými dvěma bratry, a před očima se mu objeví hrůzný výjev, jemuž nemůže uvěřit: Nejstarší bratr, křeček Arnold (jak ho pojmenovaly děti), právě zabil a rozcupoval na kusy prostředního bratra Robina. Fousek je nejmladší a nejmenší ze tří bratrů, má světlý hebký kožíšek, je rozčuchaný, rozespálý a vyděšený.

Křeček Arnold – Nejstarší z bratrů křečků, nejdrsnější, nejrozhodnější, a tudíž kápo celé křeččí sourozenecké trojice. Psychopat bez emocí, posedlý sám sebou. Nesnáší, když se mu někdo staví na odpor, což se zřejmě stalo osudným prostřednímu bratrovi. Je netlustší a největší a má kožíšek tmavě zrzavý.

Chlapeček Kája – Chovatel křečků Fouska, Arnolda a Robina, milovník zvířat, avšak kvůli tomu, že žije s maminkou v malém bytě, smí mít jen křečky a rybičky, přičemž nejraději má samozřejmě křečky a každý večer se na ně před spaním jde podívat.

Kájova maminka – Matka samoživitelka, zvířata moc ráda nemá, ale kvůli Kájovi se překonala a povolila mu chovat tři křečky a mít akvárium s rybičkami, pokud se o všechno uklízení a krmení bude Kája sám starat.

OBRAZ 1

INT./VEČER/KŘEČČÍ KLEC V LIDSKÉ DOMÁCNOSTI

Křeččí klec obývají tři křečci – bratři. Křečci vstávají, aby se najedli, napili a poklábosili. Křeček Fousek vylézá celý rozespálý jako poslední z domečku, kde všichni spali, jeho bratři už jsou nějakou dobu vzhůru. Výjev, který uvidí, jej naprosto šokuje, takže vykřikne a hned zavírá oči a zakrývá si je tlapkami.

FOUSEK

Co to...?! No to snad... néééé!

ARNOLD

Brácha, nešil, simtě. Prostě mě vytočil, může si za to sám. Nemůžem si tu každéj dělat, co chceme. V kleci musí bejt pořádek, nebo bysme se tu za chvíli sežrali.

OBRAZ 2

INT./VEČER/KŘEČČÍ KLEC V LIDSKÉ DOMÁCNOSTI

V křeččí kleci poté, co nejmladší Fousek spatřil, že jeho bratr Arnold zabil bratra Robina. Arnold nerušeně pije z misky, hlasitě přitom mlaská a je úplně v klidu, zatímco vedle se válí Robin, rozrhaný na cáry. Fousek se třese, vzlyká a je v šoku.

FOUSEK /tiše vzlyká/

Robinku, Robinku, proč jsi mi to udělal, já se tu s ním budu sám bát!

ARNOLD /dopije, otočí na Fouska a mluví bez emocí, přísným tónem/

Pojď se napít, mrňousi, ať se vzpamatuješ. Ty jsi fakt děsná citlivka.

se v dálce ozvala dunivá rána. Nad doly se vznášel oblak kouře – nebylo pochyb, došlo tam k výbuchu. Zapadl jsem do krámu a rychle zavolal. Tři šachty byly zasypané, minimálně sto padesát mrtvých. Tohle jsem podcenil. Nedošlo mi, že telekotě nebylo cílem, ale jenom prostředkem.

Nakračel jsem přímo k němu do kanceláře. „Pane Donahane, kolik obětí bylo otroků?“ vybafl jsem a postavil před něj zářivě zelenou lahvičku.

„Ehm, to opravdu ještě nevíme...“ Lahvička začala fosforeskovat jako o život a současně z ní vyšlehl paprsek a zavrtal se mu přímo do čela. Donahan vykřikl bolestí.

„Tohle je detektor lži, Donahane, zkus to ještě jednou.“

„Ehm, sto čtyřicet pět,“ zamumlal s očima upřenýma na lahvičku a mnul si přitom čelo.

„Vím, že jsi napojený na odbory proti zaměstnávání otroků. Moje jediná otázka zní: Jak jste si předávali informace? Všechny telefony ve městě i v dolech jsou odposlouchávány, pošta kontrolována... Jak ti předali pokyny?“

„Já nemůžu-“ Lahvička vyslala další ránu, tentokrát přímo do srdce. Donahan s sebou zaškubal.

„Takže? Lepší už to nebude, Donahane.“

Posunul se na židli, těžce zasípal a vychrlil ze sebe: „V obchodu na rohu pomocí šifrovaných zpráv v knize přání a stížností a logaritmického pravítka.“

Podíval jsem se na zelený flakonek. Ani neblíknul. Pohled mi zajel na náprsní kapsu Donahanovy propocené košile. Měl v ní zasunuté pravítko. Logaritmické pravítko. Užklíbl jsem se: „To je ten nejdebilnější způsob, o jakém jsem v životě slyšel.“

„Ale fungující,“ zafuněl.

„Víš, co by mě zajímalo, Donahane? Chápu, že pro chlápka jako jsi ty, jsou otroci jen otravná přítěž, ale co těch pět dalších lidí, co tam zemřelo s nimi? Lituješ toho aspoň trochu?“

„Navždy budu ctít jejich-.“ Nestačil větu ani dořít a flaštička se rozsvítila jako vánoční stromeček a uštědřila mu tři rány za sebou. Donahan ještě jednou zasípal a z posledních sil usnul. Bohužel ne věčným spánkem.

Bláto křižovaly sanitky a hasiči, před bránou už byl utábořený televizní štáb, a Donahana, pořád v bezvědomí, nakládali do auta. Přejel jsem tu spoušť pohledem a zastavil se na postavě, vynořující se z oblaku kouře s čvachtavým během. Už se neusmíval. Byl smrtelně vážný, když se na mě podíval. „Vy netušíte, že tohle se stát?“ chtěl vědět.

„Netušíte, Merkure... To by věděl jedině Ralf, a toho proto oddělali. Mrzí mě to.“

„Proč to udělat, pane, ale?“

Co jsem mu na to měl vlastně říct? Znovu jsem si vybavil sám sebe v ringu, šťastného z toho, že mám svou první opravdovou práci, i když jen jako poskok utírající podlahu a držící kýbl, do kterého boxeři plivali své zakrvácené chrchle. První práci, v níž jsem už nebyl otrokem.

Podal jsem Merkurovi vizitku: „Zavolej mojí kamarádce Valerii. Má takovou organizaci. Mohla by ti s leccím pomoci.“

Otočil jsem se, nasedl do auta a jel.

Ráno jsem sem přijel vyšetřovat mrtvé telekotě a během několika hodin k tomu přibýlo sto padesát mrtvých těl. Otroctví stále existuje a nevypadá to, že jen tak přestane. Něco mi zase říká, že pointou tohohle všeho není život, ale smrt.

Radka Tinsová
Polapená Volavka

Z posledních sil usnul, a když se s trhnutím probudil, zdálo se mu, že usnul pouze na chvíli. Zmateně zamžoural směrem, odkud byly slyšet zuřivé rány, a zařval: „Kdo je to?“

„Policie, otevřete nám, pane Dedku,“ ozvalo se zvenku.

Vstal a s mrmláním se došoural ke dveřím, otevřel je a na prahu uviděl holohlavého muže s podrážděným výrazem a ženu s policejním odznakem v ruce, která se na něj usmála a povídá: „Dobrý den, pane Dedku, já jsem kriminální vyšetřovatelka Podolka a tohle je můj kolega Smolík. Mohli bychom jít dál na slovíčko?“

Podolka se Smolíkem vešli a rozhlédli se po zatemněné garsonce se základním vybavením. Rozkládací gauč, který sloužil zároveň i jako postel, křeslo pokryté haldou nošeného oblečení, stolek se dvěma židlemi, na stěně přilepená kuchyňská linka a boxerské rukavice pověšené na lustru.

„Potřebovali bychom, abyste se nám na něco podíval, pokud byste byl tak laskav,“ Podolka zalovila ve své kožené kabele, vytáhla vybledlý sešit s pevnými deskami a položila ho před Dedka, když se spolu posadili ke stolu.

„Poznáváte tento sešit?“ zeptala se a upřela pohled na prošedivělého muže naproti ní, zkoumala každý detail jeho tváře a snažila se zachytit jakoukoliv změnu v jeho výrazu.

„Ne,“ utrousil Dedek, aniž by se na sešit podíval.

Podolka vzala sešit do rukou a řekla: „To je opravdu zajímavé, protože já si myslím, že když vám přečtu konkrétní vzkaz, tak se určitě rozvzpomenete.“

„BULDOG NESMÍ UBLIŽOVAT KOČIČCE. POINTOU NENÍ ŽIVOT, ALE SMRT podepsán Volavka,“ dočetla a položila knihu zpět na stůl.

„Tohle je kniha přání a stížností z Jednoty na rohu ulice, kde stojí hotel Zlatý důl. Tam jste vy spolu s boxerem Bulldogem byl ubytovaný, když byl zavražděn. Shodou okolností se nám podařilo najít několik svědků ze samoobsluhy, kteří shodně popsali, že viděli v den vraždy staršího člověka se zlomeným nosem, stejně jako máte vy,“ prstem ukázala na nevzhledný nos pana Dedka.

„Netíží vás špatné svědomí?“ chtěl vědět Smolík, který stál v rohu za jeho zády.

„Ne, to ne.“

„Nemáte tedy žádné? Protože já si myslím, že musíte něco vědět, když jste napsal tento vzkaz.“

Dedek zarytě mlčel.

„Vy nám tedy nepomůžete? Dobře, ale věřte mi, že jsem nechtěla, aby to zašlo tak daleko,“ řekla Podolka. Dedek se na ni tázavě podíval, když z kabely vytahovala pozlacený flakónek a jeho obsah rozstříkala do vzduchu.

„Co to je za sajrajt?“ rozkašlal se vztekle Dedek a zuřivě si otíral usazené oči hřbetem ruky.

„Parfém Nelži, díky kterému nám řeknete pravdu,“ vysvětlil Smolík a přistoupil k němu blíž. „Víme, že jste ten vzkaz psal vy, máme na to svědky. Takže, co víte o vraždě boxera

JULIE

Schovej to!!!

Vpravo sedící Pavla drží v ruce neznámý předmět a strhává tašku z Juliiny hlavy.

PAVLA

Přestaň, to zvládnem!

OBRAZ 5

INTERIÉR/ NOC – BOUŘE/ ZÁBĚR NA DVEŘE

Opět záběr na škvíru pod dveřmi, tentokrát vše ustává, jako když se dravec chystá k útoku. Stíny pod dveřmi se změní v siluetu monstra.

OBRAZ 6

INTERIÉR/ NOC – BOUŘE/ MÍSTNOST

Záběr na dvě postavy za gaučem. Pavla rozbaluje v několika hadrech zabalený předmět.

PAVLA

Nesmí nám to vzít!

Pavla z hadrů vyndává skleněnou lahev a podává jí Julii. Julie se po ní sápe, jako šílená a snaží se jí otevřít.

JULIE /nesmyslně blekotá/

Aspoň na chvíli se dostat odsud.

OBRAZ 7

INTERIÉR/ NOC – BOUŘE/ ZÁBĚR NA DVEŘE

Dveře se za velkého hluku otevírají a v nich stojí monstrum v temnotě.

MONSTRUM /děsivě/

Tak tady jste!!

OBRAZ 8

INTERIÉR/ TMA/ ZÁBĚR NA VYPÍNAČ (Rozsvícení)

Hrozivá ruka monstra zmáčkne vypínač. Následuje asi dvouvteřinové oslepení světlem.

OBRAZ 9

INTERIÉR/ NOC – BOUŘE/ STERILNÍ NEMOCNIČNÍ MÍSTNOST

Záběr na celou místnost, vše se vrátilo do reálného „nemocničního“ prostředí. Tam, kde bylo předtím monstrum, stojí ošetřovatel Miroslav. Miroslav pohotově přichází k ženám, odebírá jim právě otevřenou lahev.

MIROSLAV

Jak jste se dostaly k alkoholu? To si vyřídíme ráno. Mazejte spát.

Miroslav ukáže do dveří.

Chovankyně se zvedají a vychází z místnosti, Miroslav odchází, zhasíná, zavírá. V obrazové i zvukové stopě bouřka odchází.

KONEC

Daniel Šimon

Džin v láhvi

(scénář na motivy stejnojmenné mikropovídky Senty Andokovej)

Postavy:

chovankyně Julie – 20 let, menší hubené postavy, nevkusně upravené vlasy, pleť a nehty, zažloutlé zuby, stará růžová tepláková souprava adidas, submisivní, neustále se upínající k lepším zítřkům

chovankyně Pavla – 50 let, menší postavy s nadváhou, celkově neupravený vzhled, chybějící zuby, krátké vlasy, noname modrá tepláková souprava, se zjevnou životní zkušeností, ovšem pohřbenou nulovými vyhlídkami na lepší život

ošetřovatel Miroslav (monstrum) – 60 let, vysoká hubená postava, holá hlava se zbytky bílých vlasů, bílé strniště, bílý rozepnutý doktorský plášť a kalhoty, pod pláštěm zelené tričko s nápisem, od pohledu autorita

Poznámka: *Od prvního obrazu až do obrazu 8 všechny skutečnosti vykresleny jako horor až do absurdity. (Špína – bahno, dech – mlha, stíny – duchové...)*

OBRAZ 1

EXT./NOC-BOUŘE/ STARÝ VELKÝ DŮM MEZI STROMY

Obraz začíná černou obrazovkou, ve zvukové stopě bouřka, hromy, blesky. Pomalu najíždí fade in tak, že každý blesk lépe osvítí starý dům mezi stromy. Kromě střechy, oken a pár stromů není nic vidět. Zoom in na jedno z oken, obraz zůstává.

Zoom in do okna, vidíme neurčitý obraz a pohyb dvou osob uprostřed místnosti.

PAVLA /šeptá/

Hlídej dveře malička, nesmí nás tu najít!

OBRAZ 2

INTERIÉR/ NOC – BOUŘE/NEZNÁMÁ MÍSTNOST!

Záběr doprostřed místnosti, dvě zubožené krčící se ženské postavy, schovávající se za starý plesnivý gauč. Blesky osvětlují tmavou místnost a házejí strašidelné stíny.

Zoom na vlevo sedící Julii.

JULIE /odevzdaně/

Stejně nás najde, vždycky nás najde.

PAVLA /rozhodně/

Za ten pokus to stojí, představ si, co když se nám to podaří.

OBRAZ 3

INTERIÉR/ NOC – BOUŘE/ZÁBER NA HROZIVÉ DVEŘE

JULIE /vyděšeně/

Už se blíží!

Záběr na škvíru pod dveřmi v rohu místnosti, ze které prosvítá světlo, valí se kouř, probíhá strašidelný tanec stínů a ozývá se strašidelný zvuk.

OBRAZ 4

INTERIÉR/ NOC – BOUŘE/ MÍSTNOST

Návrat záběru na gauč a dvě ženy. Vlevo sedící Julie si na pokraji nervové zhroucení nasazuje na hlavu bílou igelitovou tašku.

Buldog, Volavko?“

„Neříkejte mi tak, už nejsem Volavka!“ rozkřikl se Dedek.

„Vy tomu nerozumíte, já jsem to nechtěl udělat, to kotě mě k tomu přinutilo!“ vytřeštěnýma očima těkal z jednoho na druhého, až s bolestným zavytím sklouzl na zem a rozplakal se.

„Pracoval jsem pro Buldoga od roku 1983 jako jeho asistent. Dělal jsem pro něj všechno – pral mu ponožky, nosil jídlo, držel mu plivátko na zápasech, masíroval bolavé tělo, prostě všechno, co bylo potřeba. Měl jsem ho rád, opravdu, byl jako já, když jsem začínal boxovat. Já ho nechtěl zabít, přísahám! To ten Buldogův maskot – kotě, co mi vlezlo do hlavy a říkalo mi ty hrozné věci, strašné! Šílel jsem z toho,“ překotně vysvětloval Dedek.

„Nesnášel jsem to ňuhňavé kotě, ale nedokázal jsem se nijak bránit. Ono mi řeklo, že mám Buldoga zabít v tom výtahu, až spolu pojedou dolů na večeri, že v zadní kapse kalhot s sebou nosí zbroušené logaritmické pravítko, kterým ho Buldog týral už od malička, protože mu ve škole dávali sežrat, že není žádný Einstein. O patro níž jsem nastoupil k nim, Buldog nic netušil a to kotě mi říkalo: „Udělej to! Udělej to teď!“ Ze zadní kapsy kalhot jsem mu vzal to pravítko a bodnul. Já nechtěl...“ Poslední slova zanikla ve vzlycích.

Podolka se Smolíkem se na sebe podívali a Smolík řekl: „To už je celkem třetí vražda na účtu ňuhňavého kotěte. Budete muset s námi, pane Dedku. Jste zatčen pro vraždu boxera Buldoga!“

SEZNAMTE SE S... SEBASTIAN KULIHRACH

Lukáš Mergl

Asfaltové srdce

Výtvarník asfaltových chodníků Semtamstian GullyKrach od mládí chtěl být něčím výjimečný a jedinečný.

Začínal jako potravinový podnikatel se šunkovými jogurty, pak zkusil vyrábět samomrazící led, až skončil na chodníku slávy.

Na něm citově strádal, hořel touhou vzkřísit lásku své milované, která mu nejednou nasazovala parohy ze všech stran. On jí přesto vytrvale z asfaltu tvaroval po chodnících srdce.

Jednou byla jeho touha natolik extrémní, že to srdce z horkého asfaltu nastrojil na jednoho z milenců uprostřed jejich koitu.

A slečna mu na oplátku vypíchla oko milencovým penisem.

Od té doby si asfaltuje už bez lásky s jedním neodpenisovaným okem a výtvarníci už jen bez srdce!

MŮJ PRVNÍ SCÉNÁŘ

Lukáš Mergl

Kavárna u Dalího

(scénář na motivy stejnojmenné mikropovídky Kateřiny Hellebrandovej)

Postavy:

Reportérka: Pohledná, luxusně oblečená slečna, mluví televizním dialektem, přitom se jí rozepíná blůza

Ivan Trojan: Ležérní župan, veselá nálada střídá úzkostlivý pocit zmařeného dne

OBRAZ 1

EXT. / ULICE PŘED KAVÁRNOU U DALÍHO / RÁNO

Kavárna u Dalího má díru od meteoritu ve fasádě. Sjíždějí se policejní auta a hasičí vozy. Na místě se připravuje štáb televize Znova. Zvědaví kolemjdoucí jsou odháněni policisty. Hasiči pěnou hasí ohořelou fasádu kavárny, která zarůstá olejovými barvami, jak pěna schne.

REPORTÉRKA /vyděšenou strohou informovatelností/

Dobré Brzo ráno, milí diváci. Dnes ráno do kavárny u Dalího v Praze na Flóře vletěl nějaký předmět, nejspíš meteorit, na místě už jsou bezpečnostní složky, policie, hasiči, sanitka a podle policie jsou na cestě speciální jednotky. Provedou patřičná opatření k vyřešení tragédie. Zatím policie neinformovala o žádných mrtvých a ani nevíme, kolik je lidí uvnitř kavárny. Všechny události sledujeme z pojiždného televizního vozu. Zatím na shledanou.

HASIČ /bezpečnou rychlostí hlasu posouvá štáb od kavárny/

Běžte dál. V kavárně se vznášejí mravenci. Může se jednat o teroristický útok.

Kolem kavárny jde Ivan Trojan a reportérka s kameramanem běží k němu.

REPORTÉRKA

Pane Trojan, jaký dojem máte z celé tragédie? Koukám, že jste nalehko oblečen.

TROJAN /zábavně vyděšeným hlasem/

Chtěl jsem si dát kafe ve své oblíbené kavárně, kam po ránu skoro nikdo nechodí kromě mne, ale tohle? Co to je? Že by tady řádl terorista, opět s raketkou!! Fihaa a a a BUM.

HASIČ /stojíc poblíž, hasič potíží/

Nikoliv.

OBRAZ 2

INT / MÍSTNOST V KAVÁRNĚ / obraz se vrací zpátky v čase

Obrovská místnost plná Dalího obrazů a předmětů. Hosté nehnutě stojív půlkruhu, tiše pozorují doutnající meteorit. Skleničky od vína se vznášejí s cinkotem kolem jejich hlav. Tekutina vína levituje v různém množství mezi nimi.

Nik nepromluví. Doprovázeno hrobovým tichem.

OBRAZ 3

EXT / PŘED KAVÁRNOU/ RÁNO

Policie obepíná kavárnu páskou a povolává speciální jednotku. Ivan Trojan se pokouší dostat do kavárny. Televizní štáb ho kamerou sleduje.

OBRAZ 4

INT / MÍSTNOST V KAVÁRNĚ / obraz se vrací zpátky v čase

Meteorit se rozžhaví. Mravenci, kteří se drolili z jeho úlomků, se navrací v celek meteoritu.

OBRAZ 5

EXT / PŘED KAVÁRNOU/ RÁNO

REPORTÉRKA

Trojan se zrovna pokouší dostat do kavárny.

TROJAN /gestem na oblohu/

Hele, padá hvězda, překročila rychlost, dej jí pokutu!

Ivan Trojan obalamutí policistu a přeskočí pásku, běží do kavárny. Policista ho před vchodem zastaví pendrekem a odvede ho k televiznímu štábu. Reportérka s mikrofonem vyslýchá Ivana Trojana.

REPORTÉRKA

Pane Trojan, když jste byl u vchodu, co jste viděl?

TROJAN

Nevím přesně, ale mám pocit, že tam byly mravenci. Dal bych si kafe od Dalího, bez něho nemůžu pracovat.

REPORTÉRKA

Vám začíná růst knír, pane Trojan!

OBRAZ 6

INT / MÍSTNOST V KAVÁRNĚ / obraz se vrací zpátky v čase

Meteorit se vrací skrze fasádu po své ose, stropu kavárny se navrací původní podoba.

Meteorit pozpátku stoupá po své dráze dopadu stratosférou až do vesmíru, kde se vrací na Měsíc, který obíhá naši planetu pozpátku a přistává tam, kde odstartoval, tedy skrze rozbité okno Měsíční základny malíře Vermeera Van Delfta, přímo do ateliéru a usedá v obrazu, který maluje Salvador Dalí.

OBRAZ 7

EXT / PŘED KAVÁRNOU/ RÁNO

REPORTÉRKA /rozrušeně/

Ivan Trojan se rozčiluje, protože nemá svoje ranní kafe. Čím více se rozčiluje, tím více se transformuje na Salvadora Dalího. Pane bože, co se to děje? Začínají po něm lézt mravenci. Po mně taky začínají lézt mravenci!

OBRAZ 8

INT / MÍSTNOST V KAVÁRNĚ/současnost, RÁNO

Klavírní křídlo v rohu kavárny začne hrát samo a s každým dalším tónem se více a více roztéká. Salvador Dalí vstupuje do kavárny a s tekutými hodinami se ukládá do klavíru a zástupy mravenců jdou za ním, až se vše začne mravenčit a následovat Dalího do klavíru.